

РЕШЕНИЕ

№ 20903

гр. *****, 18.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 61 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и четвърти октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: МАРИЯ Н. СТОЙКОВА

при участието на секретаря БИЛЯНА ХР. РАДОВЕНСКА
като разгледа докладваното от МАРИЯ Н. СТОЙКОВА Гражданско дело № 20221110159968 по описа за 2022 година

Производството е образувано по искова молба от „*****“ ЕАД срещу В. П. И. и П. В. И., с която са предявени осъдителни иски с правно основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. чл. 149 ЗЕ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД за осъждане на ответниците да заплатят на „*****“ ЕАД в условията на разделна отговорност (при квоти 1/6 част за В. П. И. и 5/6 част за П. В. И.), сумата в общ размер на 2283,42 лв., от които 1866,09 лв. – главница, представляваща стойност на доставена топлинна енергия през периода 01.11.2019 г. до 30.04.2021 г., ведно със законната лихва от 04.11.2022 г. до окончателното изплащане на вземането, 368,68 лв. – мораторна лихва, начислена върху главницата за топлинна енергия за периода от 15.09.2020 г. до 11.10.2022 г., 39,72 лв. – главница, представляваща цена на услугата за дялово разпределение за периода от 01.11.2019 г. до 30.04.2022 г., ведно със законната лихва от 04.11.2022 г. до изплащане на вземането, както и 8,93 лв. – мораторна лихва, начислена върху главницата за извършена услуга за дялово разпределение за периода от 31.10.2019 г. до 11.10.2022 г.

Ищецът поддържа, че с ответниците се намирили в облигационни отношения, като е доставял до топлоснабдения имот – апартамент № 7, находящ се в гр. *****, ж.к. „*****“, бл. **, вх. А, ет. 3 процесния период топлинна енергия за битови нужди. От своя страна ответниците били неизправна страна, тъй като останали задължени за стойността на доставената и потребена топлинна енергия за релевиращия период, като дължали и обезщетение за забавено изпълнение. Ищецът твърди, че услугата дялово разпределение в процесния период на сградата – етажна собственост, в която се намира имотът на потребителя, било извършвано от „*****“ ООД. Моли за уважаване на предявените иски и присъждане на разноски.

В срока по чл.131 от ГПК ответникът В. П. И., чрез адв. Д. е подал отговор на исковата молба, с който оспорва исковете по основание и размер. Оспорва наличие на облигационна връзка с ищеца, тъй като не бил собственик или ползвател на имота. Оспорва процесният имот да е бил топлоснабден. Прави възражение за изтекла давност. Твърди, че част от исковата сума била заплатена. Моли исковете да бъдат отхвърлени изцяло. Претендира разноски.

В срока по чл. 131 ГПК ответникът П. В. И., чрез адв. С., е депозирал идентичен отговор на исковата молба.

Третото лице-помагач на страната на ищеца „*****“ ООД не изразява становище по предявените искове.

С протоколно определение от 13.06.2023 г. съдът на основание чл. 229, ал. 1, т. 2 ГПК е спрял производството по делото – поради настъпила в хода на процеса смърт на ответника П. В. И..

С определение от 06.07.2023 г. съдът е възобновил производството по делото и е конституирал на основание чл. 227 ГПК като ответник В. П. И. на мястото на мястото на починалия П. В. И..

Съдът, като съобщи доводите на страните и обсъди събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По предявения иск с правно основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. чл. 149 ЗЕ:

По иска с правно основание чл. 79, ал. 1 ЗЗД, вр. чл. 149 ЗЕ в тежест на ищеца по същия е да установи по делото наличието на валидно облигационно правоотношение по договор за доставка на топлинна енергия за битови нужди, по силата на което е предоставил на ответника топлинна енергия в твърдения обем през процесния период и на претендираната стойност, а за ответника е възникнало задължението за заплащане на продажната цена.

В тежест на ответника (при установяване на посочените обстоятелства) е да установи по делото погасяване на задълженията си към ищеца.

С оглед възражението за погасяване по давност на вземанията, в тежест на ищеца е да установи и наличието на обстоятелства, представляващи основание за спиране и/или прекъсване на давността по см. на чл. 115 и чл. 116 ЗЗД.

Обществените отношения, свързани с осъществяването на производство и продажба на топлинна енергия за заявления в исковата молба период се регулират със Закона за енергетиката (ЗЕ).

Съгласно чл. 150, ал. 1 ЗЕ (в сила от 17.07.2012 г.) продажбата на топлинна енергия от топлопреносното предприятие на потребители на топлинна енергия за битови нужди се осъществява при публично известни общи условия, предложени от топлопреносното предприятие и одобрени от ДКЕВР (писмена форма на договора не е предвидена). Тези общи условия се публикуват най-малко в един централен и в един местен всекидневник в градовете с битово топлоснабдяване и влизат в сила 30 дни след първото им публикуване, без да е необходимо изрично писмено приемане от потребителите (чл. 150, ал. 2 от закона).

Съгласно разпоредбата на чл. 153, ал. 1 ЗЕ и § 1, т. 2а ДР на ЗЕ (приложима редакция след 17.07.2012 г.), потребител, респективно битов клиент на топлинна енергия е физическо лице - ползвател, притежаващ вещно право на ползване, или собственик на имот, който ползва електрическа или топлинна енергия с топлоносител гореща вода или пара за отопление, климатизация и горещо водоснабдяване или природен газ за домакинството си.

Съгласно разпоредбата на чл. 153, ал. 1 ЗЕ (в редакция, действаща за исковия период) „клиенти на топлинна енергия“ са всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда - етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение. Следователно, купувач (страна) по сключения договор за доставка на топлинна енергия до процесния имот е неговият собственик или лицето, на което е учредено ограничено вещно право на ползване. Именно то е задължено да заплаща

продажната цена за доставената и потребена топлинна енергия, респ. то е встъпило в облигационни правоотношения с ищцовото дружество.

В конкретния случай от представения по делото Нотариален акт за собственост върху жилище, дадено като обезщетение срещу отчужден недвижим имот за мероприятия по Закона за териториално и жилищно устройство № 6, том VIII, нот. дело № 1406/1985 г., се установява, че на 25.04.1985 г. Р.Х.И. и П. В. И. са придобили правото на собственост върху недвижим имот – апартамент № 7, находящ се в гр. *****, ж.к. „*****“, бл. **, вх. А, ет. 3. От представено по делото удостоверение за наследници изх. № РПД23-ТД26-57/16.01.2023 г., издадено от Столична община, район „*****“ се установява, че Р.Х.И. е починала на 21.01.2016 г., като оставил за свои наследници по закон П. В. И. – съпруг, и ответника В. П. И. – син. Видно от удостоверение за наследници, изх. № РВЕ23-УФ01-338/26.06.2023 г., издадено от Столична община, район „*****“, П. В. И. починал на 03.05.2023 г. и бил наследен от ответника В. П. И.. С оглед изложеното, ответникът В. П. И., на основание чл. 60, ал. 1 ЗН следва да отговаря за заплащане на доставената до топлоснабдения имот топлинна енергия.

Същият в качеството си на потребител на топлинна енергия е бил обвързан с общите условия на ищцовото дружество за продажба на топлинна енергия, доколкото съгласно чл. 150, ал. 1 ЗЕ продажбата на топлинна енергия от топлопреносното предприятие на клиенти на топлинна енергия за битови нужди се осъществява при публично известни общи условия, предложени от топлопреносното предприятие и одобрени от КЕВР. Тези общи условия се публикуват най-малко в един централен и в един местен всекидневник в градовете с битово топлоснабдяване и влизат в сила 30 дни след първото им публикуване, без да е необходимо изрично писмено приемане от потребителите – чл. 150, ал. 2 от закона. Следователно, писмена форма на договор не е необходима, като за да се явява обвързан ответника с общите условия на ищцовото дружество е достатъчно общите условия да са влезли в сила, което обстоятелство не е спорно между страните. По делото не е установено и В. И. да е упражнил правото си на възражение по чл. 150, ал. 3 от ЗЕ срещу Общите условия, действали към процесния период. С оглед изложеното, за В. И. е възникнало задължение за заплащане на потребената топлинна енергия в топлоснабдения имот през исковия период. Ето защо противно на възраженията, поддържани от ответника в производството за липса на пасивна процесуална легитимация по предявения иск, съдът намира, че по делото е установено, че през процесния период ответникът В. И. следва да отговаря за заплащане на доставената до топлоснабдения имот топлинна енергия.

Собственикът или титуляр на вещно право на ползване в имот, под режим на етажна собственост, по презумпция на закона се смята потребител на отдадена от сградната инсталация и отоплителните тела на общите части на сградата топлинна енергия. По силата на закона между битовия потребител и топлопреносното предприятие възниква правоотношение по продажба на топлинна енергия при публично известни общи условия, без да е необходимо изричното им приемане от потребителя. Достатъчно е взето решение на Общото събрание на етажните собственици за присъединяване към топлопреносната мрежа, за да бъде всеки етажнен собственик потребител на постъпилата в сградата топлинна енергия.

По делото е безспорно установено, че процесният имот е бил топлофициран и че сградата - етажна собственост, в която се намира същият, е била присъединена към топлопреносната мрежа. В тази връзка в хода на производството са приети протокол от проведено на 15.08.2001 г. общо събрание на етажните собственици, на което е било взето решение да се сключи договор за извършване на услугата „топлинно счетоводство“ с „***** България“ ООД и приложен към него списък (в който под № 7 фигурира наследодателят на ответника – П. И.), с който собствениците на апартаменти са упълномощили лице, което да ги представлява пред топлинния счетоводител, договор № 409/30.08.2001 г., с който етажната собственост на процесната сграда е възложила на „***** България“ ООД да извършва дялово разпределение на топлинна енергия между потребителите в етажната собственост, както и договор № Д-0-72/09.06.2020 г. при общи условия за извършване на услугата дялово разпределение на топлинната енергия по чл. 139 в, ал. 2 ЗЕ, сключен между „*****“ ЕАД и „*****“ ООД.

За установяване факта на предоставяне на топлинна енергия в обема, съответстващ

на претендираната цена, е изслушано заключение на съдебно-техническа експертиза, която съдът кредитира изцяло като обективно и компетентно изготвена. Съгласно същото количество топлинна енергия, постъпило в топлоснабдената сграда, се измерва чрез т.нар. общ топломер, монтиран в абонатната станция. Показанията с отчитат ежемесечно. Дяловото разпределение до края на исковия период е осъществявано от „*****“ ООД. Вещото лице е установило по данни на фирмата за дялово разпределение, че в имота има монтирани 4 отоплителни тела-радиатори, на които не са монтирани топлоразпределители и термостатни вентили, като липсват водомери за отчитане на БГВ (СЕС по местонахождението на процесния имот не потребява топла вода). През процесния период ответникът е ползвал ТЕ за отопление на имот и такава е била начислявана, както е била начислявана ТЕ отдадена от сградна инсталация и ТЕ за доставка на БГВ. Вещото лице отбелязва, че от м.11.2019 г. до м.04.2021 г. е извършвано дялово разпределение от четирите броя ИРРО на база „служебен отчет“, поради 3 бр. радиатори с угаснали уреди и 1 бр. радиатор без уред. През периода м.05.2020 г. – м.04.2021 г. дяловото разпределение е на база реален отчет. Количеството топлинна енергия за сградна инсталация се изчислява на база отопляем обем на жилището, като видно от експертното заключение в данъчните фактури и изравнителните сметки, процесният обект фигурира с кубатура 198 куб. м. Технологичните разходи в абонатната станция са изчислявани по Наредбата и са отчислявани ежемесечно от отчетената по общия топломер топлинна енергия, преди нейното разпределение между абонатите. През процесния период общият топломер в абонатната станция, както и средствата за търговско измерване, съобразно изискванията на Закона за измерванията, редовно, на всеки две календарни години, са преминавали на метрологични проверки за определяне на техническата им изправност и експлоатационна мощност, провеждани от лицензирани юридически лица. Вещото лице е посочило, че за периода 2017 и 2019 г. не са му били предоставени свидетелства за метрологична проверка. Съгласно заключението на вещото лице размерът на непогасената главница за доставена топлинна енергия за периода от м.11.2019 г. до м.04.2021 г. възлиза на сумата от 1732,52 лв., след отчитане на разликата между прогнозно начислената стойност и действителната такава, изчислена по изравнителни сметки.

В дадените в отритото съдебно заседание от 24.10.2023 г. устни разяснения вещото лице Ж. потвърди, че за периода 2017 г. -2019 г. от страна на ищеца не са му предоставили свидетелства за метрологична проверка, като такива са предоставени единствено за 2021 г.

По релевираното в отговора на исковата молба възражение за погасителна давност, съдът намира следното:

Съгласно разясненията, дадени с ТР № 3/2011 г. на ВКС по тълк. дело № 3/2011 г., ОСГТК, понятието „периодични плащания“ по смисъла на чл. 111, б. „в“ 3ЗД се характеризира с изпълнение на повтарящи се задължения за предаване на пари или други заместими вещи, имащи един правопораждащ факт, чийто падеж настъпва през предварително определени интервали от време, а размерите на плащанията са изначално определени или определяеми без да е необходимо периодите да са равни и плащанията да са еднакви. В този смисъл и по аргумент от чл. 155 и чл. 156 3Е вземанията на топлофикационното дружество, в т. ч. и за стойността на услугата дялово разпределение,

съдържат всички гореизброени признаци, поради което са периодични плащания по смисъла на чл. 111, б. „в“ ЗЗД.

Съгласно разпоредбата на чл. 114, ал. 1 ЗЗД давността започва да тече от деня, в който вземането е станало изискуемо. Изискуемостта на задължението за заплащане на стойността на доставена топлинна енергия е поставена в зависимост от настъпване на падежа, определен в общите условия.

Съгласно чл. 33, ал. 1 от ОУ (приложима редакция към 10.07.2016 г.) клиентите са длъжни да заплащат месечните вноски в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят.

Съгласно чл. 116, б. „б“, предл. 1 ЗЗД давността се прекъсва с предявяване на иск, а съгласно чл. 115, ал. 1, б. „ж“ ЗЗД – спира да тече докато трае съдебното производство относно вземането. В случая давността е прекъсната, считано от датата на подаване на исковата молба в съда – 04.11.2022 г., поради което вземането за главница за топлинна енергия за процесния период – 01.11.2019 г. -30.04.2021 г., не е обхванато от погасителната давност.

С оглед изложеното искът за главницата за доставена топлинна енергия за периода от 01.11.2019 г. до 30.04.2021 г. е основателен за сумата от 1732, 52 лв., като за разликата над тази суми до пълния предявен размер от 1866,09 лв. следва да се отхвърли.

По отношение на претенцията за лихва за забава върху главницата за топлинна енергия, съдът приема следното:

Основателността на иска по чл. 86, ал. 1 ЗЗД предполага наличие на главен дълг и забава в погасяването му. Моментът на забава в случая се определя съобразно уговореното от страните.

Според клаузата на чл. 33, ал. 2 от Общите условия за продажба на топлинна енергия за битови нужди от „*****“ ЕАД одобрени с Решение № ОУ-1/27.06.2016 г. на КЕВР клиентите са длъжни да заплащат стойността на фактурата по чл. 32, ал. 2 и ал. 3 за потребеното количество топлинна енергия за отчетния период, в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят. Съгласно чл. 33, ал. 4 от същите Общи условия от 2016 г., продавачът начислява обезщетение за забава в размер на законната лихва само за задълженията по чл. 32, ал. 2 и ал. 3, ако не са заплатени в срока по ал. 2, т. е. ако не са заплатени в 45-дневен срок след издаване на обща фактура за отчетния период, определено на база изравнителните сметки. Ето защо, купувачът дължи лихва за забава само върху сумата по окончателната фактура за отчетния период. Тъй като срокът за плащане на задълженията по общите фактури е определен в Общи условия от 2016 г. /чл. 33, ал. 2/, то не е необходима покана, за да бъдат поставени ответниците в забава /арг. от чл. 84, ал. 1 ЗЗД/. Следователно в случая е налице доказана забава на ответника за задължението за първия отчетен период, считано 15.09.2020 г., за втория отчетен период – считано от 15.09.2022 г. При изчисляване на дължимата законна лихва по реда на чл. 162 ГПК, съдът приема, че лихвата за забава, начислена върху главницата за доставена топлинна енергия за периода от 15.09.2020 г. до 11.10.2022 г. възлиза на сумата от 364,32 лв.

Вземанията за лихви се погасяват с изтичането на същия срок за погасяване на

главницата, когато главното вземане е погасено по давност – арг. от чл. 119 ЗЗД. В случая, вземането за лихва, дължима за главницата, начислена от 15.09.2020 г. до 11.10.2022 г. не е обхваната от погасителната давност.

Следователно искът за лихвата за забава върху главницата за топлинна енергия е основателен и следва да бъде уважен за сумата от 364,32 лв., дължима за периода от 15.09.2020 г. до 11.10.2022 г., като за разликата над този размер до пълния предявен размер от 368,68 лв., следва да бъде отхвърлен.

По отношение на претенцията за цена на услугата за дялово разпределение, съдът приема следното:

За основателността на иска по чл. 79, ал. 1 ЗЗД следва да се установи от ищеца, че през процесния период ФДР е извършила услугата дялово разпределение в процесния имот, поради което в тежест на ответника е възникнало задължение за плащане на дължимото възнаграждение.

Съгласно разпоредбата на чл. 139, ал. 1 от ЗЕ разпределението на топлинната енергия в сграда – етажна собственост, се извършва по система за дялово разпределение. Начинът за извършване на дяловото разпределение е регламентиран в ЗЕ и в Наредба № 16-334 от 06.04.2007 г. за топлоснабдяването.

Съгласно чл. 22 от Общите условия на „*****“ ЕАД дяловото разпределение на топлинна енергия се извършва възмездно от продавача по реда на чл. 61 и сл. от Наредбата за топлоснабдяването или чрез възлагане на търговец, избран от клиентите на етажната собственост. Клиентите заплащат на продавача стойността на услугата дялово разпределение, извършвана от избрания от тях търговец.

По силата на чл. 61, ал. 1 от Наредба № 16-334 от 06.04.2007 г. за топлоснабдяването дяловото разпределение на топлинната енергия между клиентите в сграда – етажна собственост, се извършва възмездно от лицето, вписано в публичния регистър по чл. 139а ЗЕ и избрано от клиентите или от асоциацията по чл. 151, ал. 1 ЗЕ при спазване изискванията на тази наредба и приложението към нея.

Според чл. 36 от Общите условия на „*****“ ЕАД клиентите заплащат цена на услугата дялово разпределение, извършвана от избран от клиентите търговец, като стойността се формира от: цена за обслужване на партидата на клиент и цена на отчитане на един уред за дялово разпределение. Редът и начина на заплащане на услугата се определя от продавача, съгласувано с търговците, извършващи услугата дялово разпределение и се обявява по подходящ начин на клиентите.

В настоящия случай измерването на индивидуалното потребление на топлинна енергия и вътрешното разпределение на разходите за отопление и топла вода между топлоснабдения имот в сградата в режим на етажна собственост е възложено от етажните собственици на „*****“ ООД с договор, сключен от упълномощен представител на етажните собственици, като третото лице – помагач на ищеца е осъществявало услугата дялово разпределение за топлоснабдения имот за исковия период. С договора от 09.06.2020г., сключен между ищеца и „*****“ ООД страните са договорили заплащане от „*****“ ЕАД на извършваните услуги съгласно Приложение № 1, въз основа на броя обслужвани имоти и броя средства за дялово разпределение в тях. Договорено е цената да се определя първоначално и да се актуализира ежегодно. Ангажирани са и доказателства установяващи, че през процесния период дяловото разпределение в топлоснабдения имот, находящ се в

сграда – етажна собственост, е осъществявано от „*****“ ООД. Предвид изложеното ищецът се легитимира като носител на вземане за стойността на извършваната услуга дялово разпределение, поради което предявеният иск се явява основателен за сумата от 39,72 лв. за периода от 01.11.2019 г. до 30.04.2021 г.

По отношение на претенцията за лихва за забава върху цената на услугата дялово разпределение, съдът приема следното:

В Общите условия на ищцовото дружество не е предвиден срок за заплащане на цената на услугата дялово разпределение, поради което по аргумент от чл. 84, ал. 2 от ЗЗД, ответникът би изпаднал в забава за заплащане на цената на услугата дялово разпределение едва след изпращането на покана, но доказателства за отправянето на такава от страна на ищеца не са ангажирани. Ето защо искът срещу ответникът за сумата от 8,93 лв. - обезщетение за забава в размер на законната лихва за периода от 31.10.2019 г. до 11.10.2022 г. върху вземането за дялово разпределение, следва да бъде отхвърлен изцяло.

По разноските:

На основание чл. 78, ал. 1 ГПК в полза на ищеца се дължат разноски съразмерно на уважената част от исквете. В производството ищецът е направил разноски в общ размер на 491 лв., от които 91,34 лв. – заплатена държавна такса, 300 лв. – депозит за съдебно-техническа експертиза, и ** лв. – юрисконсултско възнаграждение (определено от съда на основание чл. 78, ал. 8 ГПК). Съобразно уважената част от претенции и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК ищецът „*****“ ЕАД има право на разноски в размер на 459,74 лв.

На основание чл. 78, ал. 3 ГПК право на разноски съразмерно на отхвърлената част от исквете има ответникът В. П. И.. Видно от представения по делото договор за правна защита и съдействие на ответника В. П. И. е оказана безплатна адвокатска помощ на основание чл. 38, ал. 2 ЗА. Съгласно чл. 38, ал. 2 ЗА, когато адвокат оказва безплатна правна помощ на материално затруднено лице, съдът осъжда насрещната страна да заплати на адвоката възнаграждение в размер, не по-нисък от предвидения в наредбата на Висшия адвокатски съвет по чл. 36, ал. 2 ЗА. В случая по делото е ангажиран договор за правна защита и съдействие, в който страните са уговорили, че правната помощ се предоставя като безплатна, поради това, че ответникът е материално затруднено лице – чл. 38, ал.1, т. 2 ЗА. В случая сборът от цената на всички искове (материалния интерес) възлиза на сумата от 2283,42 лв., поради което минималното адвокатско възнаграждение, изчислено съобразно чл. 7, ал. 2, т. 2 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. (в редакцията ѝ към момента на сключване на договор за правна защита и съдействие) възлиза на сумата в размер на 528,34 лв. (400 лв. + 10% за горницата над **0 лв.). Предвид изложеното в полза на процесуалния представител на ответника В. П. И. – адв. Д. на основание чл. 38, ал. 2 ЗА следва да се присъди възнаграждение в размер на 33,98 лв., съразмерно на отхвърлената част от исквете.

На основание чл. 38, ал. 2 ЗА в полза на адв. С. (процесуален представител на починалия в хода на производството и заместен от В. П. И. ответник П. В. И.) следва да се присъди възнаграждение в размер на 33,98 лв., съразмерно с отхвърлената част от исквете.

Така мотивиран, Софийски районен съд,

РЕШИ:

ОСЪЖДА В. П. И. ЕГН *****, с адрес: гр. *****, ул. „*****“ № 5, ет. 4, ап. 8, да заплати на „*****“ ЕАД, с ЕИК: *****, със седалище и адрес на

управление: гр. *****, ул. „*****“ № 23Б, сумата от 1732,52лв., представляваща стойност на доставена топлинна енергия през периода 01.11.2019 г. до 30.04.2021 г. за имот, находящ се в гр. *****, ж.к. „*****“, бл. **, вх. А, ет. 3, ап. 7, ведно със законната лихва от 04.11.2022 г. до окончателното изплащане на вземането, сумата от 364,32 лв. – мораторна лихва, начислена върху главницата за топлинна енергия за периода от 15.09.2020 г. до 11.10.2022 г., и сумата от 39,72 лв. – главница, представляваща цена на услугата за дялово разпределение за периода от 01.11.2019 г. до 30.04.2022 г., ведно със законната лихва от 04.11.2022 г. до изплащане на вземането, като **ОТХВЪРЛЯ** предявения иск по чл. 79, ал. 1, пр. 1 от ЗЗД, вр. с чл. 149 ЗЕ за разликата над сумата от 1732,52 лв. до пълния предявен размер от 1866,09 лв., представляваща стойност на доставена топлинна енергия през периода 01.11.2019 г. до 30.04.2021 г., и икове по чл. 86, ал. 1 ЗЗД за сумата над 364,32 лв. до пълния предявен размер от 368,68 лв., представляваща лихва за забава в размер на законната лихва върху главницата за топлинна енергия, и за сумата от 8,93 лв., представляваща лихва за забава в размер на законната лихва върху цената на услугата дялово разпределение за периода от 31.10.2019 г. до 11.10.2022 г.

ОСЪЖДА В. П. И. ЕГН *****, с адрес: гр. *****, ул. „*****“ № 5, ет. 4, ап. 8, да заплати на „*****“ ЕАД, с ЕИК: *****, със седалище и адрес на управление: гр. *****, ул. „*****“ № 23Б, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК сумата от 459,74 лв. – разноски в производството, съразмерно на уважената част от исовете.

ОСЪЖДА „*****“ ЕАД, с ЕИК: *****, със седалище и адрес на управление: гр. *****, ул. „*****“ № 23Б, да заплати на адв. Д., на основание чл. 38, ал. 2 ЗА сумата от 33,98 лв., представляваща адвокатско възнаграждение за оказана безплатна правна защита на ответника В. П. И. в производството.

ОСЪЖДА „*****“ ЕАД, с ЕИК: *****, със седалище и адрес на управление: гр. *****, ул. „*****“ № 23Б, да заплати на адв. С., на основание чл. 38, ал. 2 ЗА сумата от 33,98 лв., представляваща адвокатско възнаграждение за оказана безплатна правна защита на ответника П. В. И. (починал в хода на процеса и заместен от ответника В. П. И.)

Решението е постановено при участието на трето лице - помагач на страната на ищеца – „*****“ ООД.

Решението може да бъде обжалвано пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчване на препис на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____